

OVERWEGING VIJFKERKENVIERING H. NORBERTUSPAROCHIE OUDE PEKELA 30.3.2025

INLEIDING:

Van wie van welke kerk ben jij?

Waar kom jij deze morgen vandaan in het mooie Pekela?

Heel hartelijk welkom bij deze vijfkerkenviering!

Pastor Overmars is vrij dit weekend en het is nog fris buiten, dus we stoken maar op één plaats de kachel – op deze eerste zondag in de zomertijd die vannacht begonnen is, u allen gezamenlijk: welkom! Wat goed dat u er bent! Zondag Laetare heet het vandaag – we zijn over de helft van de 40 dagentijd heen, er gloeit al wat extra licht – vroeger droegen priesters op deze zondag geen paarse maar een roze kazuifel... geen boetegezangen, maar de koren zongen in het Gregoriaans een paaslied van verrijzenis en opstanding: *Laetere Jeruzalem, verheug je Jeruzalem: verheug je, Jeruzalem, je lot keert zich!* Het gaat de goede kant op!

Alles wordt nieuw, nieuwe kansen, nieuwe mogelijkheden.

We lezen vandaag dan ook de parabel van de Verloren Zoon – u kent het.

Meerdere schrijvers en dichters, vinden zelfs dit verhaal het mooiste van het hele evangelie. Bijzonder is dat je met een verschillende lichtval naar dit verhaal kunt kijken: naar de zoon die vertrok, naar de vader die vergaf, naar de broer die jaloers was en zich distantieerde.

Het zou zomaar kunnen zijn dat we allemaal iets van alle drie in ons dragen, dat we hopelijk een beetje de vader zijn, maar ook een beetje één van de broers.

We kennen onszelf: we gaan niet zonder fouten door het leven, we proberen eruit te halen wat erin zit, we weten goed waar recht op hebben.

Ik wil u deze morgen vooral attent maken op het plaatje op de voorkant van

het boekje: het gaat om de handen van de vader: Deze verschillen van elkaar: de linkerhand is sterk en gespierd, de rechterhand verfijnd, zacht en teder.

De Vader in het verhaal is God zelf die de deur openhoudt voor elke mens – niet alleen maar vader – maar ook moeder.

Hij houdt vast, bevestigt, troost.

God, vader, moeder, bij wie het licht altijd over zijn kinderen valt en bij wie er altijd nieuwe kansen zijn. Ik wens u met die gedachte een mooie viering toe.

OVERWEGING

Middenin de vastentijd, in deze ernstige periode van bezinning op ons leven, in een tijd ook van veel zorgen om veiligheid wereldwijd, roepen de lezingen ons vandaag op om blij te zijn, zelfs om feest te vieren.

Een vreemde tegenstelling misschien?

Maar de parabel van **de Verloren Zoon, van de Vader met de twee zonen** zet ons wel op dát been: een bekend verhaal dat in eerste instantie een bekeringsverhaal lijkt, maar ons vooral de onvoorstelbare goedheid van God beschrijft. Het begint met Jezus die wordt verweten dat hij omgaat met tollenaars en zondaars... en Hij verdedigt zich door te wijzen op Gods vaderlijke, moederlijke goedheid.

Met deze lezing, zo aan het begin van de lente, proberen we dicht bij de kern van ons geloof te komen, dichtbij ons vertrouwen dat ondanks de weer opgelaaide oorlogen en de geopolitieke dreiging in de wereld, er reden is om je ook te verheugen... Het is een verhaal dat de **deuren weer openzet** waar we dachten dat ze, met onze noodpakketten ons al afgegrensd hadden, al **op slot** zaten of omdat we ze zelf hadden **dichtgegooid**...

Deurknoppen, ik weet niet hoe het bij u thuis is: je hebt deuren die van buiten meteen in het slot vallen en deuren die je op slot moet draaien... Dat geldt ook voor verzorgings- en verpleeghuizen... dat is nogal een verschil...

Jozua, in die eerste lezing, de nieuwe leider die Mozes opvolgt, vertelt ons na de uittocht van het volk uit Egypte, het verhaal van de intocht. Hij krijgt de opdracht om met het volk de Jordaan over te steken naar het land dat God hen zal geven: het land van melk en honing. Hij zet **de deur open**. Jozua heeft de taak om de herinneringen aan de uittocht, die tocht door de woestijn, levend te houden: hij deelt de ervaring dat het manna ingeruild werd voor de vruchten van Kanaän. Dat zijn symbolen van het nieuwe begin en de **open deur** waar ze voor staan. Nooit meer terug naar Egypte. Zoals wij in onze tijd nu zeggen: alsjeblieft nooit meer 40-45, nooit meer oorlog... Al is vrede-wereldwijd nog ver, God is een god van erbarmen en hoop.

Daarover schrijft Paulus aan de gemeente in **Korinthe**: door Jezus' kruisdood kunnen we dóór: worden fouten ons niet meer achteraf aangerekend.

Barmhartigheid gaat boven alles. Het oude is voorbij, het nieuwe is al gekomen', zegt Paulus in de tweede lezing *'Houd bovenal van God, en houd evenveel van je naaste als van jezelf.'*

In **het Lucasevangelie** laat Jezus duidelijk merken dat hij de **deurklink** nooit zal loslaten. Dat blijkt wel uit dit bekende verhaal ... Het heet wel de 'verloren

zoon' maar het grote verlies ligt bij de vader: Hij is de helft van zijn zonen 'kwijt.' De jongste vraagt zijn erfdeel - wij denken dan aan geld, maar hij vraagt eigenlijk om 'leven' om 'vermogen' om te leven. We zien het verhaal dat hem dat zonder zijn vader niet lukt: uiteindelijk is hij meer dood dan levend. Hij hoopt maar op een klein kiertje **in de deur** om terug te kunnen, opnieuw te beginnen – en hij ziet dat zijn vader met **de deurknop in de hand** op hem wacht, een verrassend welkom. *'Mijn zoon was dood en is weer levend geworden'* klinkt er. Het is een paasverhaal. Duidelijk. De Vader is God zelf. God vergeet zijn kinderen niet.

De oudste zoon trouwens heeft geen zin om die **open deur te delen**. Hij voelt zich tekortgedaan. Hij ziet zijn broer niet meer als broer, terwijl de vader ook zijn oudste zoon niet kwijt wil. De vader, God zelf, zegt: 'Alles wat van mij is, is van jou...' **De deur blijft open:** de keuze is de beslissing van de oudste zoon. Ook dat respecteert de vader. Hij kan enkel wachten en hopen met de **deur open**. Hij hoopt op barmhartigheid van die zoon zoals Hij zelf die had naar de jongste. Een verhaal dus met veel facetten, veel kanten en keuzes die we zelf ook tegenkomen in ons leven. Elke mens krijgt van God de vrijheid om uit te zoeken wie of wat hij wil zijn of wil worden. Elke mens wordt **de deurknop** gegund, de relatie God-mens is geen dwangverhouding, God verplicht tot niets.

Dat is nieuw... Kerken en veel geloofsrichtingen waren altijd van de verplichtingen, van regels en 'moeten'. Vaak horen we terug dat dát mensen deed afhaken – op het verkeerde been zette. We schrijven 2025- De tijd is veranderd, de kerk is veranderd. We kunnen negatief kijken naar ontwikkelingen, naar mogelijkheden en onmogelijkheden – maar **de deur naar de toekomst is nooit dicht. Niemand trekt hem in het slot**. En...móéten er deuren sluiten, gaan er altijd ándere deuren en zelfs ramen open. Er is altijd reden om het licht binnen te laten. Deze parabel laat de wereld omgekeerd zien: geen veroordelende, boze God, maar een God die als een vader, een moeder, uitkijkt naar het verlorene en ernaar op zoek gaat. Een parabel die ons verzekert dat wij altijd welkom zijn in **het huis** van de Vader. God laat nooit iemand vallen. De toekomst is in feite een kwestie van **de knop omdraaien** en om het hoekje kijken naar wat er mogelijk is. Voor God is niets onmogelijk.

Er is altijd hoop, zegt Paus Franciscus, wij zeggen het hem na: er is echt altijd hoop, **deuren gaan altijd open**. Amen.

Pastor Nellie Hamersma

